

“Si no puc ballar, no vull formar part de la vostra revolució” són les paraules atribuïdes a Emma Goldman, una reconeguda activista feminista i anarquista lituana que va ser increpada per haver ballat animadament, tot qüestionant la seva seriositat i compromís amb la causa. “No puc creure que una causa que defensa un ideal bell, com és l’anarquisme, i que advoca per la llibertat de les convencions i els prejudicis, demani la negació de la vida i l’alegria”, van ser les seves paraules literals.

Com ens va demostrant la història, amb aquest i altres exemples, el ball i la festa no només són sinònim d’evasió i de manca de compromís. A la Factory de Nova York, les festes eren un estat més del permanent procés creatiu, de filmació de pel·lícules, producció de serigrafies, realització de càstings, celebració de trobades i intercanvis que tenien lloc dia i nit a l’estudi d’Andy Warhol.

No és habitual que els articles tinguin música, però si a aquest li haguéssim de posar música, sens dubte seria *All tomorrow parties*, de Lou Reed.

Les trobades, les festes i les celebracions no són alienes a certes pràctiques artístiques actuals en què el processual, el *performatiu* i l’efímer tenen un paper important. Dos casos recents amb les seves especificitats són els d’Ex-Abrupte i Palomar.

Ex-Abrupte, que es defineix com un festival d’art contemporani en ambients no confortables, s’ha presentat aquesta primavera a Vic, dins de l’esdeveniment Parada Zero. Els membres del col·lectiu es van instal·lar (amb permís de la seva propietària) a la casa (ara en venda) en la qual havia residit Antoni Maria Claret, la van endreçar, van reparar les instal·lacions bàsiques i, durant una setmana, hi van presentar una exposició i també concerts, accions i presentacions tant a la casa com al seu jardí. Intervencions ar-

Regina
Fiz Santos
presentant
*Hedonisme
crític*.
Arxiu El
Palomar.



tístiques, música, begudes i trobades per mostrar una concepció de l’art que està viu, vibrant i que té a veure sobretot amb les persones i les relacions.

El Palomar és una iniciativa de R. Marcos Mota i Mariokissme que revisa la història oculta en relació amb la identitat i el gènere. El Palomar va participar al Pavelló Espanyol de la Biennal de Venècia comisariat per Martí Manen, en relació amb el treball de Francesc Ruiz, realitzant itineraris inèdits pels Giardini i, aquests dies, dins el programa Barcelona Producció’16 presenten a la Capella de Barcelona un

projecte a partir d’un guió escrit per Alberto Cardín, l’assagista, antropòleg i destacat activista LGBT dels anys 70 i 80 a l’Estat espanyol. Però sobretot esmentem aquí El Palomar pel seu treball *Hedonisme crític*, inclòs dins el cicle d’exposicions comisariat per Martí Manen a l’Espai 13 de la Fundació Joan Miró. *Hedonisme crític. Reinvenció i reivindicació* va plantejar la festa com a format des del qual generar temps i maneres de comunicació i recepció diferents, una marató festiva que fugia del pes de la institució “per compartir i generar noves vies d’afecte sense exclusió”.

“If I can’t dance I don’t want to be part of your revolution”

El Palomar és una iniciativa de R. Marcos Mota i Mariokissme que revisa la història oculta en relació amb la identitat i el gènere

per Montse Badia